

Putování severní Francií 2012 (gotické katedrály a normandské pobřeží - Honfleur)

Pár slov na úvod.

Tento „cestopis“ vzniká z našich vzpomínek na cestu po Francii v roce 2012. Začali jsme ji 6. září v Praze a skončili na stejném místě 16. září. Vzniká vlastně ze dvou důvodů. Jednak zanechat pár poznámek a poznatků našim dětem a možná i vnoučatům, aby se někdy tak za dvacet let, až budou „rozum brát“, zastavili a podívali se, co všechno se ve světě kolem nich změnilo.

Také je to možnost předat své postřehy z cesty našim známým, kamarádům, nebo třeba těm, kdo by chtěli něco podobného také zkusit, ale buď jim k tomu chybí odvaha, nebo mají obavy z neznalosti prostředí. Všem říkáme - zkuste to a věřte, že se vám to podaří. Budeme vám držet palce!

Do Francie jsme podnikli první delší cestu v roce 2008. Před tím jsme absolvovali cesty typu - na tři dny do Paříže a zpět. V roce 2008 jsme jeli za poznáním s cestovkou. Podle známého schématu – v podvečer odjezd z Prahy, nocování v autobuse a každé dvě hodiny zastávky na dálnici tak, abychom se po ránu dostali blízko k Paříži. Ráno hygiena na toaletách u motorestu, káva a párek ze zásob v autobuse a pak zase po dálnici tak, jak to umožňují nutné zastávky pro řidiče.

Nakonec jsme skončili na bretaňském pobřeží v apartmánovém domě, kde je všechno pohodlí – myčka, pračka, zařízená kuchyně. Ráno jsme pak vyjízďeli do širokého okolí, hlídali čas při prohlídce pamětihodností, abychom dorazili včas k autobusu, a navečer jsme se vraceli „domů“ - uvařit si přivezené těstoviny a popíjet víno zakoupené v supermarketu. Po celý den je tak člověk mezi „svými“.

Viděli jsme opravdu hodně, ale podle nás jsme příliš času trávili v autobuse a vlastně jsme ani neměli příležitost se na chvíli zastavit a posedět na místě, kde se nám líbilo. Každý večer jsme sice vyběhli do města na večeri, abychom alespoň trochu poznali, jak žijí lidé v zemi, kterou jsme navštívili, ale bylo nám to málo.

Proto jsme o rok později vyrazili do stejné oblasti znovu, ale jinak. Sami jsme si předem zajistili pobyt – a ono to všechno fungovalo, čekali nás, takže jsme měli kde hlavu složit. Vyjeli jsme do míst, která se nám líbila. Brzy jsme zjistili, že lepší než ujet stovky kilometrů, je poodjet někam do sousedství – doslova jen pár kilometrů, zastavit se a pozorně se dívat. A najednou vidíte stejnou krásu, jen máte víc času si vše prohlédnout, zastavíte se, pozorujete lidi, posloucháte je a vlastně vám ani nevadí, že jim tak moc nerozumíte. Sednete si u moře, nasloucháte šumění, uvelebíte se na břehu a sledujete odliv. Za chvíli zjistíte, že jste na ústřicové farmě, do té doby schované pod vodou, tucet jich sníte, schováte si jejich lastury, i když jste je původně chtěli házet za sebe jako ostatní, ale copak to jde - jsou přece tak krásné!

Pak se zastavíte v kavárně, nebo si jen tak posedíte u stolku na chodníku a díváte se na lidi kolem sebe... Ale to už se moře začíná vracet zpátky, tak honem na břeh. Nejméně hodinu pak sedíte a pozorujete, jak příliv postupně zaplavuje jednotlivé kameny a dětsky se radujete, který se ztratí dříve.

Prostě jsme si udělali výlet tak, abychom měli čas se zastavit, rozhlížet se kolem sebe, užívat si poznávání nového, pomalu vstřebávat krásu okolní krajiny a neopakovatelnost okamžiku. Tak, jak to říká Saint Exupéryho malý princ: „*Kdybych měl chvíli času, šel bych úplně pomalu ke studánce.*“

Na úvod ještě několik poznámek. Máme-li se někam zařadit, pak mezi starší páry. Proto možná k některým věcem přistupujeme jinak, než kdybychom byli mladí, protože bychom měli pocit, že to všechno bez problémů zvládneme. To jen na vysvětlenou, proč se na věci kolem nás díváme někdy příliš „konzervativně“.

Musíme říci, že naší výhodou je možná to, že jsme schopni se ve francouzštině domluvit. Objednat si oběd, nakoupit, prostě zvládneme takovou normální konverzaci potřebnou pro život. Nejsou to znalosti pro diskusi o abstraktních tématech, ale pro naši cestu to ani nepotřebujeme. Psanému textu porozumíme a to je pro cestu po Francii docela důležité.

Už při první návštěvě Francie jsme si ji oblíbili. Říci, že jsme si ji zamilovali, by bylo příliš silné. Míst, která jsou tak krásná, že by tam člověk chtěl stát a dívat se a dívat, aby se nasytil té krásy, je mnoho. I v jiných evropských zemích jsme taková poznali a na některá bychom se ještě někdy rádi vrátili. Mnoho je jich i v naší vlasti – raději je nebudeme jmenovat, abychom se nedotkli citů jejich patriotů. Říkáme to proto, že naše výpověď o této cestě je nutně subjektivní, citově podbarvená, ale jinak to asi ani být nemůže...

V roce 2012 jsme se tak vydali znovu do Francie. Tentokrát to byla cesta „na sever“, anebo bychom ji mohli označit jako cestu po francouzských gotických katedrálách, která nakonec skončí někde na pobřeží La Manche.

1. den

Ráno vyjíždíme z Prahy kolem osmé hodiny. Tentokrát se vydáme do severní Francie, a proto nepojedeme jako obvykle směrem na Štrasburk, ale zamíříme severněji a překročíme francouzské hranice u Forbachu. Zatím jsme však na českém území a asi po hodině jízdy zastavíme na pumpě Shell někde u Tachova. Chceme natankovat a dát si pro povzbuzení kávu, která je tady docela dobrá. Ale to není důvod, proč to připomínat. Zrovna je možné za předem získané body koupit malý červený batoh, který mnohokrát v průběhu naší cesty použijeme. Ten červený batoh bude vidět na některých fotografiích z naší cesty. Proto je dobré si říci, odkud pochází a jak se k nám dostal.

Projíždíme německou dálnicí a počítáme, kolik nám ještě zbývá do konce dnešní trasy. Vlastně je to škoda, že člověk většinou při takovém výletu spěchá a snaží se mít Německo co nejdříve za sebou. Přitom je zde velmi pěkná krajina, zejména když se blížíme k Porýní, kde jsou vidět stráně porostlé révou, v tomto ročním období již žloutnoucí. Na vinicích se už začínají sklízet hrozny. Je to zejména tam, kde se dálnice přibližuje k Heilbronnu. Před sjezdem na Speyer stojí mešita s vysokou štíhlou věží, o kus dál je pěkně vidět letecké muzeum v Sinsheimu, kterému dominují supersonik Concorde a zdá se, že je tam i TU 144 a velký Jumbo jet Boeing 747.

Hned po překročení francouzských hranic u Saarbruckenu opouštíme dálnici a těšíme se, že po fádni jízdě uvidíme „normální“ život. Na francouzské dálnici se na rozdíl od německé platí. Kilometr stojí kolem 10 centů. Její stav je velmi dobrý, odpočívadla jsou pěkná, dobře vybavená, a celkově jsme měli pocit, že na ní není tak hustý provoz jako v Německu. Podle nás je na dálnici problémem jen to, že cesta je dost jednotvárná, a proto nudná.

Projeli jsme pár městeček na francouzské straně a zhruba za hodinu přijíždíme do Metz – česky Mety. Po cestě přes návrší Vogéz míváme jednu z pevností Maginotovy linie – je tam dnes muzeum, vlaje tam francouzská vlajka – prostě památník vojenské slávy. Možná jsme se tam měli zastavit – tak někdy příště....

Hledání našeho hotelu v Metách bylo docela těžké. Měl být nedaleko nádraží, jenomže právě jeho okolí procházelo rekonstrukcí a prostranství před ním bylo obklopené ohradami s úzkými průchody pro pěší. Všude kolem bylo plno aut, a protože jsme přijížděli před pátou odpoledne, byla navíc i dopravní špička. Komplikací pro nás byla také naše navigace. Tím, že některé ulice byly uzavřené, nestačila navrhnout nové trasy, a tak jsme se všelijak točili, až jsme se najednou ocitli v podjezdu a když jsme z něho vyjeli – byli jsme přímo před naším hotelem – Le Moderne.

V postranní ulici byl ve dvoře prostor – patrně po staré autodílně uvnitř bloku domů - kde je pár míst na parkování pro hotelové hosty. Navštívit tyto prostory je také docela zajímavé – hned na vás dýchne atmosféra staré autodílny ze šedesátých let, kterou jsme mnohokrát viděli ve filmech z francouzského prostředí...

Druhý den ráno podjezd vedle našeho hotelu nabízí zajímavou podívanou. Stojí tam mladík, mávne na jedno z projíždějících aut, které mu tam zastaví. Teprve když nastupuje, si všimneme, že sundává z rukávu žlutou pásku s nápisem policie. Úplně jako ve francouzských seriálech s komisařem Moulinem. Asi to byl jeden z jeho party. Kdo ví, koho tam hledali...

Hovoříme-li o hotelu, pak je nutné se u nich zastavit podrobněji. Hotely si podle jednotlivých míst zajišťujeme pomocí booking.com. Funguje to velmi dobře, dokonce lépe než kterékoli jiné servery, které nabízejí podobné služby. Stalo se nám to hned poprvé, kdy jsme přijeli do hotelu, a tam o nás nevěděli. Tehdy nám řekli, že ten server (zřejmě to byl planigo) je nespolehlivý a navíc si od objednatelů bere další poplatky, což booking.com údajně nedělá. I tak nás tehdy bez problémů ubytovali, ale za rezervaci jsme zaplatili - sice pár eur - ale zbytečně.

Při naší cestě si vybíráme hotely ve městech, která chceme navštívit. Nejsou žádné luxusní – k přespání úplně stačí, když mají dvě hvězdičky. Všude je čisto, uklizeno a základní pohodlí, které takový hotel může poskytnout. Nikde jsme se nesetkali s problémy.

Snažíme se vyhnout hotelům, jako je Formule 1, kde je společné příslušenství - WC a koupelna - sice také čisté, ale na patře na chodbě, což je nepohodlné. Dveře do pokoje jsou na kód, takže pořád musíte chodit s kartičkou, ale ta je pro pokoj jen jedna. Dole v recepci se nabízí pouze snídaně, restaurace tam nebývá. Navštívili jsme je v minulosti několikrát, protože v místě jiný volný hotel nebyl. Někdy jsme tam potkali hodně různorodou společnost, a tak si raději volíme něco jiného.

O něco komfortnější je systém hotelů Premiere classe. Každý pokoj má svoji malou buňku, kde je WC i sprchový kout. Také uspořádáním pokojů je celkově přívětivější. Premiere classe bývá obvykle doprovázen ještě komfortnějším hotelem Campanile ze stejného řetězce. Oba hotely jsou zpravidla propojeny přes společné parkoviště a mají restauraci, kde se dá celkem dobře a lacině povečeřet. Bývá tam však často doslova narváno, protože se sem ve stejnou dobu vrhnou hosté z obou hotelů.

Všechny tyto hotelové řetězce mají také dostatečně velká parkoviště, takže není problém tam kdykoli zaparkovat. Nevýhodou pro nás je jejich poloha. Jsou na okrajích měst – blízko sjezdu z dálnice anebo silničního obchvatu. Do centra města je to od nich někdy dost daleko – běžně 5 i více kilometrů. Projít se před spaním v okolí takového hotelu nemá smysl.